

NEWSLETTER

lokakuu 2011

Lokakuun lähetessä loppuaan on pakko ajatella talvisia asioita. Kuten autojen talvirenkaat, myös hevosille laitetaan jo kengityksissä hokkikengät jotta ne eivät liukastelisi pakkasten tullessa. Vielä aurinko on kuitenkin lämmittänyt mukavasti ja tallin seinustalla on ollut ihanaa istuksia ja antaa lämmön helliä kasvoja.. milloin ei ole satanut tai tuullut sairaasti.

Kuitupohja maneesiin

Pitkän harkinnan jälkeen tilasimme maneesin pohjan parantamiseksi kuitua. Kuitu on mätänemätöntä geotekstiili silppua, joka on tehty nimenomaan ratsastuskenttien pohjiin.

Kuidun tehtävänä on lisätä kimmoisuutta, estää tiivistymistä ja pölymistä parantamalla kosteuden sitomista. Eli tavoitteena parantaa hevosten hyvinvointia.

Pitkä harkinta johtui materiaalin kalleudesta, meidänkin pieneen maneesiin kuitu maksoi monta tuhatta euroa.

Kun lähetys Belgiasta saapui, jo seuraavana päivänä pääsimme levityspuuhiin. Kuitua piti saada tasaisesti maneesiin noin 4 sentin paksuudelta. Tähän meni meiltä noin 6-7 tuntia. Kuitu oli pakattu hurjan tiiviisiin paaleihin ja auki pöyhkiminen sai kädet kipeäksi ja selän märäksi.

Kuva: kuidun levitystä maneesin pohjalle, etualalla reilu 300 kg painava paali

Seuraavaksi silppu piti sitten saada sekoitettua hiekkaan. Olin ajatellut tehdä sen äkeellä, mutta kuitu lähti äkeen piikkien mukaan. Onneksi muistin naapurimme peltojyrsimen, jossa pyörivät terät tekevät sekoituksen. Niinpä soitto Mikaelille ja jo puolen tunnin päästä sain traktorin perääni laitteen. Suurkiitokset ystävälliselle naapurille, tällä vehkeellä pohjasta tuli hyvä. Jyrsimellä pystyi säätämään sentilleen kuinka syvältä se rouhi pohjaa, ja näin saimme koko pohjan tasalaatuiseksi.

Täytyy toivoa, että investointi kestäisi useamman vuoden. Ainakin muiden kokemukset kuitupohjista ovat olleet hyviä. Pian näemme miten meillä.

Pieni suuri poni

Kesästä saakka on Nikke eli Millsweet Perrier harjoitellut säännöllisesti ratsuponin tavoille.

Nikke on tuon ihanaisen valkoisen ponitamman MilliVanillin varsa. Koska Milli on vain 120 cm korkea, niin isäksi valikoitui englannin täysverinen Hoppalong Cassidy. Isä on Suomessa kilpaillut esteitä 150 cm tasolla ja on nykyään Euroopassa siitos-orina.

Varsasta toivottiin isoa ponia kilparadoille. Pelkäsimme jopa, että siitä tulisi liian suuri kookkaan isänsä takia. Mutta toisin kävi. Ei siitä tullut suurta, eikä edes keskikokoista, vaan sepä jäi pieneksi pikkuponiksi, vain hieman äitiään korkeammaksi 130 cm säkäkorkeudeltaan. Jos korkeus tuotti pettymyksen, niin onneksi se on perinyt fiksun ja kiltin luonteensa äidiltään.

Kuva: Nikke on tyylikäs pieni poni

Nikelle ei löytynyt sopivan kokoista ratsastajaa itseltämme, joten sen ratsuttamisen aloitti tuntiratsastajistamme sopivan kokoinen ja taitava Kata toissa kesänä. Harmillisesti Kata asuu sen verran kaukana, että hän ei päässyt tänne riittävän

usein. Niinpä Niken ratsutus jäi talveksi tauolle. Tänä kesänä sen ratsutuksen aloitti toinen lahjakas oppilaamme Heta, joka kokonsa puolesta pystyy menemään Nikellä. Heta asuu myös sopivan lähellä.

Kuva: Nikke laukkaa rauhallisesti ratsastaja selässä. Laitumella se on näyttänyt, että se pystyy laukkaamaan hirvittävän nopeasti.

Tällä hetkellä Nikke on edistynyt mukavasti, se osaa perusaskellajit, on alkanut kulkea oikein päin eli peräänannossa. Sillä ei ole mitään epämukavia temppejuja, vaikka se välillä onkin varsin nopea liikkeissään. Myös hyppäämisen harjoittelu on jo aloitettu.

Heta ratsastaa sitä tällä hetkellä noin 3-4 kertaa viikossa. Kohta loppuu laidunkausi, ja sitten Nikke joutuu laihdutuskuurille, jotta siitä saadaan hieman urheilullisempi ja jalat eivät joudu myöskään niin koville.

Nikkeä ratsutetaan tämä talvi ja sitten mietitään mitä sen kanssa tehdään.

Matkalla Hartwall Areenalle

Valmennuksessa kävi Helmi Mattila valmistautumassa Amateur Tour-sarjan finaaliin, joka pidettiin Hartwall Areenalla kansainvälisen Horse Shown oheisluokkana.

Pitkin kesää ympäri Suomea ovat sadat ratsukot karsineet päästäkseen semifinaaliin Ypäjälle ja lopulta finaaliin HISH:iin.

Myrskyläläinen Helmi onnistui selviämään karsintojen savotasta ja kävi meillä viimeistely harjoituksissa valmistautuessaan starttaamaan Horse Showssa Hartwall Areenalla.

Kuvat: Helmi ja Tyyne

Helmin suoritukset menivät kisoissa nappiin ja hän voitti hevosensa kanssa sekä torstain että perjantain karsintaluokat ja selviytyi 10 parhaan ratsukon finaaliin lauantai-iltana. Siellä heillä oli hieman epäonnea, mutta se ei vähennä hienojen suoritusten arvoa. Kaksi voittoa ja selvyminen 10 joukkoon satojen yrittäjien joukosta oli kuitenkin aivan huippusuoritus ja enemmän varmaan kuin Helmikään uskalsi toivoa.

Helmin hevonen Tünemény Colly on 11-vuotias ja hän osti hevosen noin vuosi sitten Unkarista. Täysverihevosen oloisen tamman emänisä onkin englantilainen täysverinen ja isänisä taas on kuuluisa saksalainen esteori Contender. Tamma hyppää varovaisesti ja rohkeasti eikä juuri pudottele esteitä.

Helmi itse on parin kuukauden sisään valmistumassa Ypäjän hevosopistolta hevostenhoitaja- ja ratsuttajalinjalta kolmen vuoden opinnoista. Samalla hän kirjoitti itsensä ylioppilaaksi. Joten onnittelut Helmille myös opintojen valmistumisesta.

Helsinki International Horse Show 2011

Helsinki International UB Horse Show'ssa oli tänä vuonna 48 000 kävijää. Nelipäiväinen tapahtuma on korkeimman viiden tähden esteratsastuskilpailu ja Länsi-Euroopan liigan osakilpailu 26. kertaa. Palkintorahaa oli jaossa 400 000 euroa, josta 110 000 euroa Rolex FEI World Cup™ -osakilpailussa.

Jälleen oli edessä syksyn juhlahetki, jolloin pääsee nauttimaan hienossa ympäristössä järjestetystä kilpailusta, maailman parhaista hevosista ja ratsastajista, tavata ystäviä sekä hieman rentoutua eli oli Helsinki Horse Shown aika.

Suolaisista lipun hinnoista huolimatta olemme halunneet mennä paikalle. Osin se on myös pieni velvollisuus mennä ja maksaa sisään, jotta tämä kilpailu saadaan järjestettyä vuosittain Suomessa.

Kuva: Hartwall Areena

Menimme launtau-iltapäivän näytökseen. Viime vuonna taisin purnata siitä, että parkkeeraus oli huonosti järjestetty. No, tänäkin vuonna jonotimme auton kanssa Hartwall-areenalle johtavassa ylämäessä liki puolituntia. Mäen takia ei näe mitä jonon yläpäässä tapahtuu. Uskomatonta mutta ylhäällä odotti mies joka piti lappua, jossa ilmoitettiin parkkihallin olevan täysi! Jono

purkaantui hitaasti, koska ihmiset yrittivät kysellä lapun pitäjältä että mihis nyt.

No, vein auton messuhallin parkkiin. Se onnistui kun tiesi miten sinne ajetaan, mutta Helsinkiä tuntematon olisi voinut hermostua.

Itse kilpailut olivat hienot. Tällä kertaa koululuokassakin oli sellaiset osanottajat, että sitä oli mukava katsoa. Estepuolella 145 cm aikaluokkaan saatiin suomalainen voittaja, sekä Nina Fagerströmin sijoitus kovassa 160 cm GP-luokassa kruunasi illan pääkisan. Kyllä eteenpäin on menty, kun suomalaiset napsivat sijoituksia kovimmassa kansainvälisessä seurassa. Sunnuntaina Tv:stä World Cup-luokassa Nina pani paremmaksi ja sijoittui mahtavasti neljänneksi. Huippusuorituksen teki myös ruotsin Malin Baryard, joka uusinnassa hevosen jättihypyssä menetti tasapainonsa, roikkui kaarteessa hevosen kyljellä täydessä vauhdissa, onnistui kampeamaan itsensä satulaan ja jatkoi pysähtymättä kolme viimeistä 160 cm korkeaa estettä ilman jalustimia ja sijoittui vielä kolmanneksi. On sitä sisua ruotsalaisillakin. Hienot kilpailut, toivottavasti ensi vuonna myös useampi suomalainen voisi kilpailla korkeimmalla tasolla.

Näin syyspimeinä iltoina kun vettä vihmoa vaakasuoraan, sitä välillä muistelee aikaa ennen maneesia. Miten ihmeessä ratsastuksesta tuli mitään? Mukavuuksiin tottuu nopeasti, ja enää ei kyllä viitsisi sateessa ja tuulessa treenata. Mutta ei niin hyvää, ettei vähän huonoakin. Joskus on pakko ratsastaa hieman sateessa. Kilpailut käydään satoi tai paistoi ja silloin ei hevonen saisi kiukutella kun menee vettä korvaan. Niinpä niitä on välillä totutettava sateeseen ja lätäköihin sekä sateenvarjoihin. Asia jota ei tarvinnut huomioida kun ei ollut maneesia.

Hyvää syksyä kaikille!

www.perriertalli.fi